

Arrest

nr. 300 650 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3^e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 19 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 26 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 11 april 2019 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Griekenland (Eurodac).

1.3. Op 11 augustus 2021 besliste de Dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker geen voogd kreeg, omdat uit een leeftijdsonderzoek bleek dat verzoekers leeftijd 20,6 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.4. Op 27 juni 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 26/10/2020
Overdracht CGVS: 31/01/2022

U werd op 4 april 2022 van 13:40 uur tot 17:55 uur gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Meester Ntini Kasoko Eric trad op als vervanger van uw advocaat meester Van Der Haert Elizabeth, en was aanwezig tijdens het volledige persoonlijke onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische strekking. U verklaart achttien en een half jaar oud te zijn, maar op basis van leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij werd 1 januari 2000 als uw geboortedatum aangenomen en zou u nu aldus tweeëntwintig jaar oud zijn. U bent geboren in Lamatai Sulaimankhel, een dorp gelegen in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman. Lamatai Sulaimankhel was uw vaste woonplaats in Afghanistan. U woonde er als jongste samen met uw ouders, twee zussen (B.G. en A.G.) en twee broers (Z. en W.). U had nog een broer (Z.). Hij kwam echter om in een auto-ongeval een ongekend aantal jaren geleden.

U studeerde drie jaar, tot net voor uw vertrek, aan de madrassa in de publieke moskee van uw dorp. Dit combineerde u met het werken op de velden van uw familie. Toen u in de vroege ochtend, voor u ging studeren aan de madrassa, naar de velden ging om het water van de stroom naar het veld door te sturen, zag u een paar mensen een gat graven in de grond. Ze waren in het bezit van wapens en hadden een jerrycan bij. Toen zij u zagen dekten ze dit af met een doek. U deed alsof u niets had gezien en vervolgde uw weg naar het veld. Echter keerde u via een omweg terug naar uw huis om uw vader op de hoogte te brengen van wat u had gezien. Uw vader informeerde hierna de malik (dorpsoudste) van uw dorp, die op zijn beurt contact opnam met de politie. Nadat u samen met de malik, de politie en uw vader naar de plaats ging waar u de taliban zag graven, stuurde uw vader u naar huis. Na het vinden van de bommen, werd u in het politiebureau van het districtscentrum ondervraagd door de politie.

Twee dagen later, tijdens de derde nacht, kwam de taliban u zoeken bij u thuis. U kon aan hen ontsnappen door naar het huis van de burens te springen. Nadat de taliban u niet aantrof in uw huis, werden uw broers geslagen en werd uw vader gewaarschuwd dat u er de volgende keer wel moest zijn, gezien u de locatie van hun bommen had doorgegeven aan de politie. De volgende dag ging u terug naar uw huis. Daar gaf uw familie aan dat uw leven in gevaar was en dat u daarom het land moest verlaten. Diezelfde avond regelde uw vader een smokkelaar en verliet u uw dorp.

Nadat u in juli 2017 Afghanistan verliet reisde u via Pakistan, Iran en Turkije. U passeerde vervolgens Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk om op 19 oktober 2020 in België aan te komen. Op 26 oktober 2020 diende u vervolgens een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban nog twee keer langs. Zo kwamen ze een week na uw vertrek u opnieuw zoeken bij u thuis. Na twee maanden bezochten zij opnieuw uw huis. Aangezien u op dat moment nog steeds niet thuis was, namen ze uw twee broers mee. Twee weken na hun ontvoering werd het lichaam van uw oudste broer net buiten het dorp teruggevonden door een aantal dorpsgenoten. Uw andere broer wordt tot op de dag van vandaag nog steeds vermist. Uw ouders en uw twee zussen wonen op dit moment nog steeds in Lamatai Sulaimankhel.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u meegenomen en gedood te worden door de taliban omwille van bovenstaande problemen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een foto van de taskara van uw vader, de poststicker met de verzendgegevens van toen uw taskara in Afghanistan op de post werd gedaan door uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om onderstaande redenen

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd op het moment van uw verzoek om internationale bescherming (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), punt 4; CGVS p. 4). Zo verklaarde u op het moment van indienen van uw verzoek om internationale bescherming in oktober 2020 zeventien jaar oud zijn geweest en aldus minderjarig. Het CGVS verwijst in het kader hiervan naar de beslissing van de Dienst Voogdij van 11 augustus 2021 in verband met de medische test, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, tot vaststelling van uw leeftijd. Daaruit bleek dat u ouder dan achttien jaar bent, waarbij een leeftijd van twintig komma zes jaar, met een standaarddeviatie van twee jaar, wordt aangenomen. Naast het feit dat u niet tegen deze beslissing in beroep bent gegaan, dient er gewezen te worden op het feit dat u onder nog een andere leeftijd reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland. In Griekenland werd met name uw geboortedatum als 1 januari 2000 genoteerd, dezelfde geboortedatum die werd aangenomen na uw medische test in België. Bovendien is het bevreemdend dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS uw exacte geboortedatum in de westerse kalender kon geven, maar niet in staat was om deze volgens de Afghaanse kalender te citeren (CGVS p. 4). Door een jongere leeftijd op te geven en uzelf meer specifiek op het moment van uw verzoek om internationale bescherming voor te doen als een minderjarige, heeft het er alle schijn van weg dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.

Ter staving van uw identiteit en leeftijd legde u dan wel een taskara neer waaruit blijkt dat u volgens de Afghaanse kalender twaalf jaar oud was in 1394 2015-2016) en aldus minstens achttien jaar oud bent op dit moment. Doch dient vooreerst te worden opgemerkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, waardoor dergelijke stukken an sich reeds weinig bewijswaarde hebben. Dat uit de taskara bovendien dezelfde ongeloofwaardige minderjarige leeftijd blijkt ondergraaft niet alleen de authenticiteit van dit stuk, maar ook uw eigen geloofwaardigheid. Ook de foto van de taskara van uw vader die u voorlegde, kan omwille van de reeds beperkte bewijswaarde en relevantie van dit document noch de authenticiteit van uw eigen taskara, noch de geloofwaardigheid van uw in casu ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Verder legt u geen enkel ander document neer ter staving van uw identiteit. Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt bijgevolg uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede dient er met betrekking tot uw asielrelaas, waarin u vooropstelde dat u wordt gezocht door de taliban aangezien u aangifte deed bij de malik van uw dorp en de politie, van het feit dat u de taliban een bom zag plaatsen, er op gewezen te worden dat de verklaringen die u in het kader hiervan aflegt zeer vaag en weinig samenhangend zijn waardoor ook de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd wordt.

Vooreerst verklaarde u dat u zeer vroeg in de ochtend, toen het nachtdonker veranderde naar het daglicht, de taliban tegenkwam onderweg naar de velden. U beweerde meteen de andere kant te hebben opgekeken (CGVS p. 13), doch vreemd genoeg kon u wel een gedetailleerde omschrijving geven van hoe ze eruit zagen. Zo droegen ze met name wit gekleurde gewaden, groene vesten, tulbanden waarmee ze ook hun gezicht bedekten en hadden ze lange haren. Verder hadden ze volgens u gele jerrycans, meerdere wapen, Kalasnikovs en zelfs een raketwerper (CGVS p. 12-13) bij. Daarnaast zag u ook dat ze een deken over de jerrycans gooiden toen u passeerde (CGVS p. 13). Dit is op z'n minst merkwaardig. Doch nog vreemder was dat u verklaarde dat er geen enkele vorm van transport nabij de leden van de

taliban aanwezig was (CGVS p. 13). Het lijkt echter weinig logisch dat de taliban de voornoemde jerrycans, wapens en raketwerper zonder enige vorm van voertuig naar die locatie transporteerden, of dat een dergelijke actie zou ondernomen worden aan de hand van een drop off van een aantal leden en dergelijke materialen.

Wat er ook van zij, u gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u, nadat u de taliban had gezien, via een omweg huiswaarts keerde en vertelde aan uw vader dat u de taliban had gezien. (CGVS p. 10-11). Wanneer gevraagd naar hoe u wist dat het om leden van de taliban ging, antwoordde u echter plots dat u niet wist dat het de taliban waren en dat het uw vader was die op basis van uw omschrijving erop wees dat het misschien de taliban kon zijn. Een dergelijke inconsistentie rijmt bovendien niet met het feit dat u wel weet aan te geven dat bomexplosies op constante basis plaatsvonden in uw regio en u bijgevolg uw eigen vaststellingen niet linkt aan deze praktijken van de taliban. Dit ondanks uw gedetailleerde omschrijving van de aanwezige talibanleden (CGVS p. 14-15). Bovendien is het op z'n minst bevreemdend dat, ondanks het feit dat u niet specifiek werd gevraagd of er regelmatig bomexplosies in uw regio waren, u eerder wel tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat er in uw regio of dorp nooit conflicten of gevechten waren (CGVS p. 6-7). Dit wijst weerom op een contradictio in terminus.

De logica achter de door u vooropgestelde modus operandi van de taliban is overigens ver te zoeken. Zo werden de bommen geplaatst naast een brug aan een weg met weinig passage (CGVS p. 8 en 14) op het moment dat het nachtdonker al verbleekte naar het daglicht (CGVS p. 12). Dit terwijl u zelf reeds had aangegeven dat de taliban enkel 's nachts de controle had (CGVS p. 6) en uw mede-dorpsgenoten ook reeds bij het vroege ochtendgloren naar de velden trokken om water voor hun velden te verzekeren (CGVS p. 12). De plaatsing van een bom op een zodanig willekeurige en weinig doeltreffende locatie, alsook op een tijdstip waarop het leven in uw dorp reeds op gang kwam waardoor het risico op zowel een confrontatie met dorpingen als met de voormalige Afghaanse autoriteiten reëel werd, wijst op een nonchalance van de taliban die vragen doet rijzen.

In het licht van het voornoemde is het voorts opvallend dat de taliban u specifiek viseerde. Zo is het niet ondenkbaar dat er na u nog andere personen de taliban zouden hebben gekruist en aangifte hebben gedaan van hun verdachte activiteiten. Zeker rekening houdend met het feit dat de taliban nog maar net aan het graven waren, toen u hen betrapte, en de politie er volgens u enkele uren over deed om de bommen te kunnen terugvinden nadat u de plaats had aangewezen waar u de taliban had zien graven (CGVS p. 11 en 15). Deze plaatsaanwijzing moet, net zoals u door de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud voor u liet uittekenen, immers zeer accuraat zijn geweest (CGVS p. 12-14). U gaf dan ook zelf aan dat u de taliban van op een viertal meter afstand had gezien (CGVS p. 12). Dat de bom alsnog daar zou worden teruggevonden, impliceert dat uw passage de taliban niet heeft aangezet om hun werk sneller en minder grondig en gecamoufleerd achter te laten, hetgeen bevreemdend is. Wat er ook van zij, het is hoe dan ook opvallend dat de taliban u nadien wist te vinden ondanks uw kortstondige passage en het feit dat u hen overdag nooit zag (CGVS p. 6). Evenmin was u hen al eerder tegengekomen onderweg naar de velden 's nachts (CGVS p. 12).

Voorts is het ook opmerkelijk dat toen de taliban u op de derde dag 's avond kwam zoeken in uw huis, u evenwel probleemloos kon ontsnappen naar het huis van de buren toen uw broer zeer opvallend waarschuwde dat de taliban voor de deur stond. In het kader hiervan is het bevreemdend dat op dat moment de taliban, indien de nood om u te vinden daadwerkelijk zo hoog was, zich niet realiseerde dat u langs de achter- of zijkant het huis eventueel zou kunnen hebben ontvlucht en bijgevolg niet bij de buren naar u zochten nadat ze u in uw huis niet aantroffen. Zo spendeerde u probleemloos de nacht bij uw buren om vervolgens de volgende ochtend op vraag van uw familie terug huiswaarts te keren (CGVS p. 16-17). Daarnaast werd ook opvallend genoeg, ondanks zijn belangrijke rol in de aangifte van de bommen die de taliban plaatsten, uw vader volledig over het hoofd gezien tijdens de wraakactie van de taliban die verrassend genoeg in het begin enkel specifiek tegen u liep (CGVS p. 16 en 19). Overigens weerhield uw vrees voor de taliban en hun mogelijke nakende wraakacties, uw familie vreemd genoeg niet om in uw dorp te blijven na de nodige dreigementen (CGVS p. 9).

Ondanks de levendige omgevingsomschrijving die u gaf ter omkadering van uw relaas, kan er op basis van voornoemde bemerkingen worden vastgesteld dat uw relaas inhoudelijk desalniettemin met haken en ogen aan elkaar hangt.

Indien er echter nog twijfels zouden bestaan over de geloofwaardigheid van uw relaas – quod non-, kunnen deze ten derde resoluut van de tafel geveegd worden omwille van de verklaringen die u aflegde

met betrekking tot de dood van uw broer Z. en de verdwijning van uw broer W. na uw vertrek uit Afghanistan. Zo werden volgens u uw twee broers ontvoerd door de taliban, nadat de taliban naar u op zoek waren en zij u herhaaldelijk niet thuis konden aantreffen. Twee weken na de ontvoering van uw broers werd uw broer Z. dood teruggevonden. Daargelaten u hun overlijden en/of verdwijning niet wist te staven en dit aldus niets meer is dan een blote bewering, moeten omwille van volgende redenen deze verklaringen als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden:

Zo maakte u van deze noemenswaardige acties die de taliban ondernam na uw vertrek, pas voor de eerste keer melding tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dit is zeer merkwaardig gezien u in de verklaringen die u aflegde zowel aan het begin van uw verzoek om internationale bescherming, toen u nog werd beschouwd als minderjarige, als bij de DVZ, telkens aangaf dat uw broers nog in uw geboortedorp Lamatai Sulaimankhel verbleven (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling onder 'familie', verklaringen DVZ punt 17). Vooreerst dient er in het kader hiervan opgemerkt te worden dat uw twee broers ongeveer twee maanden na uw vertrek in Afghanistan in juli 2017, werden ontvoerd. U kwam dit zes maanden na uw vertrek uit Afghanistan te weten (CGVS p. 9 en 18). Dit wil zeggen dat u hiervan reeds op de hoogte was op het moment dat u uw verzoek om internationale bescherming in België indiende en u aldus, indien uw twee broers effectief werden ontvoerd en gedood door de taliban, willens en wetens naliet dit te vermelden. Geconfronteerd met deze 'nalatigheid', verklaart u dat u bij de DVZ enkel kort moest zeggen waarom u het land had verlaten, en niet wat er na uw vertrek gebeurd is (CGVS p. 18). Een dergelijke verklaring houdt geen stand, gezien u bij de DVZ werd gevraagd waarom u denkt gedood te zullen worden door de taliban bij terugkeer. Het is uiterst bizar dat de dood van uw oudste broer en de verdwijning van uw tweede oudste broer geen essentieel element zou uitmaken van de reden waarom u dit zou vrezen bij terugkeer en u dit verder meer niet zou opwerpen om deze vrees hard te maken. Bovendien dient er in het kader hiervan opnieuw gewezen te worden op het feit dat u voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat uw twee broers zich nog steeds in uw geboortedorp Lamatai Sulaimankhel bevonden. Daar u in uw verklaring voor de DVZ wel wees op het overlijden, een ongekend aantal jaren geleden, van een andere broer Z., in een auto-ongeluk, is het zeer opmerkelijk dat u op dat moment niet zou spreken van het overlijden en verdwijnen van uw twee andere broers. Dit zeker gezien dit door toedoen van de taliban zou zijn geweest. Daarbovenop zijn uw verklaringen omtrent uw overleden broer Z. en het terugvinden van zijn lichaam inconsistent. Zo stelt u dat twee weken na de verdwijning van uw twee broers het lichaam van uw broer Z. door de taliban werd teruggestuurd naar uw familie. Eens gevraagd naar meer details over het overlijden van uw broer, gaf u vervolgens aan dat zijn lichaam niet terug naar uw huis werd gebracht, maar werd teruggevonden buiten uw dorp door een aantal dorpelingen die dan vervolgen het lichaam naar uw huis brachten (CGVS p. 11, 18-19). Het is zeer opvallend dat u zichzelf dusdanig tegenspreekt.

Evenzeer legt u geen enkel document neer ter staving van deze onverwachte toevoeging aan uw relaas, integendeel (CGVS p. 18-19). U weet wel een poststicker voor te leggen met de verzendingsgegevens van toen uw moeder uw taskara met de post verstuurde naar België. Echter kan er van deze sticker worden afgelezen dat niemand minder dan uw broer Z., die volgens u gedood werd door de taliban, op 4 maart 2021, als afzender werd genoteerd (groene map doc. 3). Uzelf hiervan bewust zijnde, verklaarde u deze opmerkelijke vaststelling aan de hand van het feit dat er een taskara nodig zou zijn geweest om deze documenten te verzenden en dat gezien uw moeder dit niet had, zij deze van uw broer gebruikte. Desalniettemin had uw moeder evengoed de taskara van uw schoonbroer, die mee was gegaan met uw moeder om uw documenten op de post te doen, kunnen voorleggen. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u wilde dat de naam van de verzender op de poststicker een naam was die reeds bekend was bij de Belgische asielinstanties, omdat een andere naam, bijvoorbeeld deze van uw schoonbroer, vragen zou kunnen doen rijzen (CGVS p. 19-20). Deze reeds opzichzelfstaande zwakke verklaring kan bijkomend weerlegd worden door het feit dat uw moeder ook de taskara van uw vader had kunnen voorleggen, waarvan u bovendien ook een kopie wist voor te leggen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p. 4). Ondanks het feit dat uw moeder de taskara van uw broer zou hebben gebruikt om uw documenten te verzenden, is het bovendien vreemd dat er volledigheidshalve geen kopie van de taskara van uw broer werd toegevoegd aan deze verzending. Het lijkt er dan ook sterk op dat uw broer nog in leven is, in weerwil tot wat u beweert.

Bijgevolg kunnen uw bijkomende verklaringen over de dood van uw broer Z. en de verdwijning van uw broer W. na uw vertrek uit Afghanistan niet alleen als volstrekt ongeloofwaardig aangemerkt worden, maar onderlijnen deze bovendien ook het ongeloofwaardige karakter van uw verzoek om internationale bescherming in zijn geheel.

Tot slot stelt het CGVS dat, hoewel u verwestering zelf niet opwerpt als een element op basis waarvan u bij terugkeer vreest te worden vervolgd, maar u tijdens uw persoonlijk onderhoud wel in het kader van de impact van de machtsovername van de Taliban op uw familie en vrienden aangaf dat deze ervoor heeft gezegd dat het moeilijk is om een eigen leven te leiden, dat muziek luisteren niet toegestaan is en dat mannen zich niet mogen scheren (CGVS p. 10), er dient op gewezen te worden dat u met het feit dat u intussen meer dan drie jaar in de Europese Unie verblijft en potentieel goed geïntegreerd zou zijn in de westerse cultuur, op geen enkele manier aantoonde dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren in Afghanistan. Gezien u zelf aldus hieromtrent niets opwierp, kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Griekenland wel reeds een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte een beslissing met betrekking tot uw verzoek in Griekenland echter niet af. Het feit dat u een beslissing in Griekenland niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas, werden allen hierboven besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASOAfghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en

aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen

de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van het EVRM;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker volhardt vooreerst in zijn beweerde leeftijd. Hij heeft geen beroep ingediend tegen de leeftijdsbeslissing vanwege de geringe slaagkans. Verzoeker verwijst verder naar de gebrekkige nauwkeurigheid van zulke leeftijdstesten en verwijst naar enkele artikels. Hoe dan ook is de betwiste leeftijd van verzoeker helemaal onvoldoende om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Aangaande zijn beschrijving van de taliban, stelt verzoeker dat de hij talibanleden van redelijk dichtbij heeft gezien. Hij heeft nooit verklaard dat hij meteen de andere kant heeft opgekeken. Verzoeker kan een gedetailleerde omschrijving geven omdat dit een ingrijpende gebeurtenis was en verzoeker ook, op basis van het uiterlijk en de handelswijze van de personen, begrepen heeft dat zij waarschijnlijk talibanleden waren. Verzoeker heeft ook deze gedetailleerde omschrijving gegeven aan zijn vader, die op basis van deze informatie bevestigd heeft dat zij waarschijnlijk talibanleden waren. Verzoeker heeft geen vervoersmiddel gezien. Echter, het is wel mogelijk dat er dichtbij toch een vervoersmiddel was, maar hij herinnert zich dit niet. Verzoeker benadrukt dat de vervolgingsfeiten 5 jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Voorts stelt verzoeker dat hij bang was omdat de personen die hij gezien had wapens en *jerrycans* droegen en verdacht handelden, maar verzoeker wist niet met zekerheid of zij talibanleden waren of niet. Hij heeft zijn eigen vaststellingen gelinkt aan de praktijken van de taliban, maar was hier niet zeker van. Het was ook de eerste keer dat hij de taliban daar zag. Het is pas nadat hij deze personen beschreven heeft aan zijn vader, dat er bevestigd werd dat het waarschijnlijk om taliban ging.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent conflicten in zijn regio, wenst verzoeker te benadrukken dat hem specifiek gevraagd werd of er gevechten plaatsvonden in zijn regio van herkomst. Hij heeft op deze vraag negatief geantwoord, maar er werden wel bomaanslagen gepleegd. Verzoeker heeft dit ook uitgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud. Er is geen sprake van een tegenstrijdigheid.

Wat de handelswijze van de taliban betreft, stelt verzoeker dat de gedragingen van een zulke groepering niet voorspelbaar zijn. De aannemelijkheid van een handelswijze is afhankelijk van verschillende, externe, factoren, waardoor de aannemelijkheid van een handelswijze moeilijk te beoordelen is door een buitenstaander. Ook hier kunnen verschillende externe factoren de handelswijze van de taliban verklaren, onder andere het feit dat zij waarschijnlijk iemand specifiek viseerden. De beoordeling van de bestreden beslissing is louter gebaseerd op veronderstellingen.

De bestreden beslissing stelt zich verder vragen bij het gegeven dat de taliban verzoeker specifiek viseerden. Verzoeker heeft duidelijk verklaard gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat er geen andere dorpelingen aanwezig waren op de weg en dat hij alleen was. Hij heeft ook verklaard dat hij heel vroeg in de ochtend om het water ging, vóór de andere dorpelingen en dat de weg hoe dan ook niet druk was. Heel waarschijnlijk hadden de taliban hun werk al gedaan wanneer de andere dorpelingen op die weg zijn gepasseerd.

Waar de bestreden beslissing meent dat het opvallend is dat de taliban verzoeker hebben teruggevonden, wenst deze te benadrukken dat de taliban pas drie dagen later naar het huis van verzoeker zijn gekomen. Zij hebben gedurende deze drie dagen voldoende tijd gehad om informatie in te winnen over wie verzoeker

was en waar hij verbleef. Verzoeker heeft ook duidelijk verklaard gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat de taliban zijn gezicht goed gezien hadden, en dat er veel dorpelingen zijn komen kijken toen verzoeker de politie toonde waar hij de talibanleden gezien had.

Vervolgens acht de bestreden beslissing het niet geloofwaardig dat verzoeker kon ontsnappen aan de taliban. Verzoeker meent dat de taliban niet naar de burens zijn gegaan, omdat de burens persoonlijk geen probleem hadden met de taliban en dat de taliban, zonder zekerheid dat verzoeker weldegelijk bij de burens was, deze niet wilden storen. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat het tegen de gebruiken en de gewoonten van de Pashtoun-cultuur is, om zomaar binnen te gaan bij iemand die men niet kent.

Verzoeker kan niet met zekerheid weten waarom de taliban het huis van de burens niet hebben doorzocht. Verwachten van een asielzoeker dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt, is onevenredig. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien de taliban handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier.

Betreffende het feit dat de taliban geen wraak hebben genomen op de vader van verzoeker, wenst verzoeker hieraan toe te voegen dat zijn vader een oude, zieke man is, die altijd in bed ligt. De taliban storen hem bijgevolg niet.

Aangaande de dood van zijn broers, legt verzoeker opnieuw uit dat hij, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de tijd niet heeft gehad om zijn relaas in detail uit te leggen. Echter, zijn broer Z. werd weldegelijk gedood door de taliban en W. is vandaag nog steeds spoorloos.

Wat verzoekers vermeende laattijdige verzoek om internationale bescherming betreft, stelt verzoeker dat hij het advies had gekregen om naar België te komen, aangezien er in België een grote Afghaanse gemeenschap is.

Verzoeker wijst erop dat de grote meerderheid van asielzoekers in België eerst langs een andere Europese lidstaat zijn gepasseerd zonder er (vrijwillig) een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Iets minder dan de helft van deze asielzoekers krijgt uiteindelijk ook een internationale beschermingsstatus toegekend in België door de commissaris-generaal (ongeveer 43,5 % in 2013), zonder dat hen verweten wordt dat zij geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in de andere Europese lidstaten. Het feit dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in de andere Europese landen, en dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet heeft verdergezet in Griekenland, is dus geen doorslaggevend element om te besluiten tot het feit dat verzoeker geen vrees voor vervolging (of ernstige schade) heeft in geval van terugkeer naar Afghanistan en dus geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus in België.

Vervolgens wijst verzoeker op het risico tot vervolging vanwege (gepercipieerde) verwestering.

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleedt zich op een Westerse manier en gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker spreekt Engels en Frans, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

Verzoeker licht het risico op gepercipieerde verwestering bij terugkeer naar Afghanistan op uitgebreide wijze toe aan de hand van landeninformatie.

Verder meent verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker wijst vooreerst op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, en meent dat deze te wijten is aan de taliban als actor. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie.

Bijgevolg meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Tot slot meent verzoeker dat de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing foutief is en er wel degelijk sprake is van een hoge mate van willekeurig geweld, hetgeen noopt tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift informatie van OSAR, *“Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»”*, 26 maart 2021, https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf.

2.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 10 november 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI *“Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023 beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

2.1.4. Ter terechtzitting van 17 november 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer met daarin bewijsstukken van zijn werkzaamheden:

- 1. Arbeidsovereenkomst 1/7/2023 – 5/11/2023;
- 2. Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid 25/7/2022 – 26/7/2022;
- 3. Arbeidsovereenkomst gelegenheidswerk gedurende elf dagen in de periode van 28/6/2022 – 18/7/2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolging daar verzoeker misleidende verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd (i), verzoekers verklaringen omtrent het treffen van de taliban niet kunnen overtuigen (ii), de handelswijze van de taliban in de door verzoeker beschreven context niet aannemelijk is (iii), het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker specifiek viseerden (iv), verzoekers ontsnapping van de taliban niet kan overtuigen (v), verzoeker gebrekkige verklaringen aflegde aangaande zijn broers (vi) en verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming zijn beweerde vrees ondergraaft (vii).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het herhalen van zijn relaas, het aanbrengen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Vooreerst merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen omtrent zijn leeftijd afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid:

“Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd op het moment van uw verzoek om internationale bescherming (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), punt 4; CGVS p. 4). Zo verklaarde u op het moment van indienen van uw verzoek om internationale bescherming in oktober 2020 zeventien jaar oud zijn geweest en aldus minderjarig. Het CGVS verwijst in het kader hiervan naar de beslissing van de Dienst Voogdij van 11 augustus 2021 in verband met de medische test, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, tot vaststelling van uw leeftijd. Daaruit bleek dat u ouder dan achttien jaar bent, waarbij een leeftijd van twintig komma zes jaar, met een standaarddeviatie van twee jaar, wordt aangenomen. Naast het feit dat u niet tegen deze beslissing in beroep bent gegaan, dient er gewezen te worden op het feit dat u onder nog een andere leeftijd reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland. In Griekenland werd met name uw geboortedatum als 1 januari 2000 genoteerd, dezelfde geboortedatum die werd aangenomen na uw medische test in België. Bovendien is het bevreemdend dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS uw exacte geboortedatum in de westerse kalender kon geven, maar niet in staat was om deze volgens de Afghaanse kalender te citeren (CGVS p. 4). Door een jongere leeftijd op te geven en uzelf meer specifiek op het moment van uw verzoek om internationale bescherming voor te doen als een minderjarige, heeft het er alle schijn van weg dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.

Ter staving van uw identiteit en leeftijd legde u dan wel een taskara neer waaruit blijkt dat u volgens de Afghaanse kalender twaalf jaar oud was in 1394 2015-2016) en aldus minstens achttien jaar oud bent op dit moment. Doch dient vooreerst te worden opgemerkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, waardoor dergelijke stukken an sich reeds weinig bewijswaarde hebben. Dat uit de taskara bovendien dezelfde ongeloofwaardige minderjarige leeftijd blijkt ondergraaft niet alleen de authenticiteit van dit stuk, maar ook uw eigen geloofwaardigheid. Ook de foto van de taskara van uw vader die u voorlegde, kan omwille van de reeds beperkte bewijswaarde en relevantie van dit document noch de authenticiteit van uw eigen taskara, noch de geloofwaardigheid van uw in casu ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Verder legt u geen enkel ander document neer ter staving van uw identiteit. Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt bijgevolg uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt”.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend, hetgeen ook door verzoeker zelf wordt bevestigd. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Verzoekers betoog dat de beroepsprocedure voor de Raad van State een geringe slaagkans heeft, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn.

Het feit dat verzoeker nog steeds vasthoudt aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum, toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Het betoog dat verzoekers betwiste leeftijd onvoldoende is om een weigeringsbeslissing op te steunen, staat haaks op de vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd. Dit relevant element voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen aangaande zijn ontmoeting met de taliban niet kunnen overtuigen:

“Vooreerst verklaarde u dat u zeer vroeg in de ochtend, toen het nachtdonker veranderde naar het daglicht, de taliban tegenkwam onderweg naar de velden. U beweerde meteen de andere kant te hebben opgekeken (CGVS p. 13), doch vreemd genoeg kon u wel een gedetailleerde omschrijving geven van hoe ze eruit zagen. Zo droegen ze met name wit gekleurde gewaden, groene vesten, tulbanden waarmee ze ook hun gezicht bedekten en hadden ze lange haren. Verder hadden ze volgens u gele jerrycans, meerdere wapen, Kalasnikovs en zelfs een raketwerper (CGVS p. 12-13) bij. Daarnaast zag u ook dat ze een deken over de jerrycans gooiden toen u passeerde (CGVS p. 13). Dit is op z'n minst merkwaardig. Doch nog vreemder was dat u verklaarde dat er geen enkele vorm van transport nabij de leden van de taliban aanwezig was (CGVS p. 13). Het lijkt echter weinig logisch dat de taliban de voornoemde jerrycans, wapens en raketwerper zonder enige vorm van voertuig naar die locatie transporteerden, of dat een dergelijke actie zou ondernomen worden aan de hand van een drop off van een aantal leden en dergelijke materialen.

Wat er ook van zij, u gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u, nadat u de taliban had gezien, via een omweg huiswaarts keerde en vertelde aan uw vader dat u de taliban had gezien. (CGVS p. 10-11). Wanneer gevraagd naar hoe u wist dat het om leden van de taliban ging, antwoordde u echter plots dat u niet wist dat het de taliban waren en dat het uw vader was die op basis van uw omschrijving erop wees dat het misschien de taliban kon zijn. Een dergelijke inconsistentie rijmt bovendien niet met het feit dat u wel weet aan te geven dat bomexplosies op constante basis plaatsvonden in uw regio en u bijgevolg uw eigen vaststellingen niet linkt aan deze praktijken van de taliban. Dit ondanks uw gedetailleerde omschrijving van de aanwezige talibanleden (CGVS p. 14-15). Bovendien is het op z'n minst bevreemdend dat, ondanks het feit dat u niet specifiek werd gevraagd of er regelmatig bomexplosies in uw regio waren, u eerder wel tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat er in uw regio of dorp nooit conflicten of gevechten waren (CGVS p. 6-7). Dit wijst weerom op een contradictio in terminus.”

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift te hebben gezegd dat hij ‘meteen’ de andere kant zou hebben opgekeken. Evenwel blijkt dit wel degelijk uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar verzoeker expliciet stelde dat hij zich omdraaide zodra hij de taliban zag en niet naar hen keek (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Het tegendeel beweren maakt geen ernstig verweer uit. Bijgevolg zijn de in de bestreden beslissing vaststellingen omtrent de hoge mate van detail die verzoeker gaf bij zijn beschrijvingen van de taliban wel degelijk terecht. Verzoekers betoog dat het een dusdanige ingrijpende gebeurtenis betrof, en hij aldus een hoge mate van detail kon onthouden, valt niet te rijmen met de vaststelling dat verzoeker verklaarde maar zeer kort deze personen te hebben gezien en hij bovendien zijn blik afwendde.

Verder stelt verzoeker geen voertuig te hebben gezien, maar vermoed dat er één dichtbij was, doch herinnert zich dit niet en benadrukt dat de feiten vijf jaar geleden plaatsvonden. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds stelt dat het een zulke ingrijpende gebeurtenis betrof dat hij de omstandigheden met een hoge mate van detail kon beschrijven tijdens het persoonlijk onderhoud, doch anderzijds stelt dat hij zich mogelijks niet alles kon herinneren gelet op het grote tijdsverloop. Deze inconsistente houding van verzoeker doet geheel afbreuk aan zijn onderhavig verweer. Indien verzoeker werkelijk meent dat deze gebeurtenis een dergelijke indruk achterliet, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich ook kan herinneren of er al dan niet een voertuig in de buurt was. Als verzoeker meent dat het grote tijdsverloop zijn geheugen parten speelt, kan er niet worden ingezien dat verzoeker de taliban met een zulke grote mate van detail kon beschrijven.

Verzoeker volhardt verder dat hij initieel niet wist dat de personen die hij zag tot de taliban behoorden. Immers had hij de taliban daarvoor nooit eerder op die plek gezien. De Raad merkt hierbij op dat deze verklaring geenszins verklaart waarom verzoeker initieel zei dat hij tegen zijn vader zei dat hij taliban had

gezien. Zich louter scharen achter één der inconsistente verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastgestelde inconsistentie op te heffen. Nog merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat er taliban actief waren in zijn regio, waardoor niet kan worden voorgehouden dat hij nooit eerder taliban zou hebben gezien (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6). Mede gelet op zijn gedetailleerde beschrijvingen en de regionale context, kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker niet meteen zou doorhebben dat het om taliban ging.

Verzoeker meent verder dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat er bomaanslagen plaatsvonden, doch geen directe conflicten met de taliban. De Raad merkt echter op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bomaanslagen niet zou rekenen tot conflictueus geweld. Bovendien verklaarde verzoeker pas nadat hij werd gewezen op deze inconsistentie verklaringen dat hij bomaanslagen en conflicten als aparte feiten beschouwde, hetgeen doet vermoeden dat dit een *post-factum* vergoelijking betrof (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14-15). Dit motief kan, gelezen in samenhang met de overige motieven, aldus worden bevestigd.

Voorts overweegt de bestreden beslissing terecht dat de werkwijze van de taliban niet kan overtuigen:

"De logica achter de door u vooropgestelde modus operandi van de taliban is overigens ver te zoeken. Zo werden de bommen geplaatst naast een brug aan een weg met weinig passage (CGVS p. 8 en 14) op het moment dat het nachtdonker al verbleekte naar het daglicht (CGVS p. 12). Dit terwijl u zelf reeds had aangegeven dat de taliban enkel 's nachts de controle had (CGVS p. 6) en uw mede-dorpsgenoten ook reeds bij het vroege ochtendgloren naar de velden trokken om water voor hun velden te verzekeren (CGVS p. 12). De plaatsing van een bom op een zodanig willekeurige en weinig doeltreffende locatie, alsook op een tijdstip waarop het leven in uw dorp reeds op gang kwam waardoor het risico op zowel een confrontatie met dorpingen als met de voormalige Afghaanse autoriteiten reëel werd, wijst op een nonchalance van de taliban die vragen doet rijzen."

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing door te stellen dat men geen inzicht kan hebben in de handelswijze van de taliban, of door op algemene wijze te stellen dat handelswijzes verschillen van situatie tot situatie. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de handelswijze van de taliban beoordeelde met de door verzoeker voorgehouden situatie ingedachte, waardoor niet kan worden voorgehouden dat er geen rekening werd gehouden met de relevante factoren. Overigens is de Raad van oordeel dat de argumentatie dat de taliban onvoorspelbaar is geen ander licht werpt op de motivering waarom de door verzoeker geschetste gang van zaken ongeloofwaardig wordt geacht.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker specifiek werd gevisieerd door de taliban:

"In het licht van het voornoemde is het voorts opvallend dat de taliban u specifiek viseerde. Zo is het niet ondenkbaar dat er na u nog andere personen de taliban zouden hebben gekruist en aangifte hebben gedaan van hun verdachte activiteiten. Zeker rekening houdend met het feit dat de taliban nog maar net aan het graven waren, toen u hen betrapte, en de politie er volgens u enkele uren over deed om de bommen te kunnen terugvinden nadat u de plaats had aangewezen waar u de taliban had zien graven (CGVS p. 11 en 15). Deze plaatsaanwijzing moet, net zoals u door de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud voor u liet uittekenen, immers zeer accuraat zijn geweest (CGVS p. 12-14). U gaf dan ook zelf aan dat u de taliban van op een viertal meter afstand had gezien (CGVS p. 12). Dat de bom alsnog daar zou worden teruggevonden, impliceert dat uw passage de taliban niet heeft aangezet om hun werk sneller en minder grondig en gecamoufleerd achter te laten, hetgeen bevreemdend is. Wat er ook van zij, het is hoe dan ook opvallend dat de taliban u nadien wist te vinden ondanks uw kortstondige passage en het feit dat u hen overdag nooit zag (CGVS p. 6). Evenmin was u hen al eerder tegengekomen onderweg naar de velden 's nachts (CGVS p. 12)."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er geen andere dorpsgenoten in de buurt waren daar hij vroeg in de ochtend om water ging en het er niet druk was. Verzoeker stelt dat de taliban hun werkzaamheden waarschijnlijk reeds hadden afgerond voor de andere dorpsgenoten langskwamen. Dit verweer rijmt echter niet met verzoekers overige verklaringen. Verzoeker stelde immers dat hij de taliban in het begin van de ochtend tegenkwam en ze maar net waren begonnen met hun graafwerken. Dit terwijl verzoeker eveneens verklaarde dat de overige dorpsgenoten ook zo vroeg mogelijk naar de velden trokken (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12, 15). In de door verzoeker beschreven context is het aldus niet aannemelijk dat andere dorpsgenoten de taliban niet hadden gezien, of door de taliban werden gezien.

Nog stelt verzoeker dat de taliban pas drie dagen later naar het huis van verzoeker gingen. Gedurende deze periode hadden de taliban genoeg tijd om informatie in te winnen over verzoeker, temeer daar de taliban verzoekers gezicht hebben gezien en verzoekers dorpsgenoten hem zagen toen hij de politie aanwijzingen gaf omtrent de locatie van de bom. Hoewel verzoeker enigszins kan worden gevolgd dat de taliban, in de door hem beschreven context, verzoeker konden lokaliseren, is de Raad van oordeel dat dit motief niet doorslaggevend is en geen afbreuk doet aan de overige motieven waaruit genoegzaam blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende vervolging.

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zo gemakkelijk kon ontsnappen:

“Voorts is het ook opmerkelijk dat toen de taliban u op de derde dag 's avond kwam zoeken in uw huis, u evenwel probleemloos kon ontsnappen naar het huis van de buren toen uw broer zeer opvallend waarschuwde dat de taliban voor de deur stond. In het kader hiervan is het bevreemdend dat op dat moment de taliban, indien de nood om u te vinden daadwerkelijk zo hoog was, zich niet realiseerde dat u langs de achter- of zijkant het huis eventueel zou kunnen hebben ontvlucht en bijgevolg niet bij de buren naar u zochten nadat ze u in uw huis niet aantroffen. Zo spendeerde u probleemloos de nacht bij uw buren om vervolgens de volgende ochtend op vraag van uw familie terug huiswaarts te keren (CGVS p. 16-17). Daarnaast werd ook opvallend genoeg, ondanks zijn belangrijke rol in de aangifte van de bommen die de taliban plaatsten, uw vader volledig over het hoofd gezien tijdens de wraakactie van de taliban die verrassend genoeg in het begin enkel specifiek tegen u liep (CGVS p. 16 en 19). Overigens weerhield uw vrees voor de taliban en hun mogelijke nakende wraakacties, uw familie vreemd genoeg niet om in uw dorp te blijven na de nodige dreigementen (CGVS p. 9).”

Verzoeker stelt dat de taliban niet langs de buren gingen, omdat ze geen problemen met hen hadden en ze hen niet wilden storen. Verzoeker verwijst hierbij naar de gebruiken van de Pashtun-cultuur waarbij men niet zomaar binnenvalt bij iemand. De Raad merkt vooreerst op dat deze Pashtun-gebruiken kennelijk geen werking kenden, daar de taliban het huis van verzoeker zonder waarschuwing binnenvielen. De door verzoeker beschreven terughoudendheid van de taliban jegens de buren valt verder geenszins te rijmen met de naarstigheid waarmee ze op zoek waren naar verzoeker, zoals tevens pertinent werd overwogen door de bestreden beslissing.

Verzoeker kan verder geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing door te stellen dat hij geen inzicht kan hebben in de handelswijze van de taliban. Het gebrek aan inzicht vanwege verzoeker inzake de handelswijze van de taliban plaatst hun ongeloofwaardig gedrag immers niet in een ander daglicht.

Waar verzoeker nog stelt dat de taliban zijn vader met rust lieten omdat hij oud en ziek is, merkt de Raad op dat reeds door de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld dat zijn vader een belangrijke rol speelde in het blootstellen van de talibanplannen. Gelet op het feit dat verzoeker zelf verklaart dat de taliban in staat waren om informatie in te winnen rondom zijn identiteit, konden de taliban redelijkerwijze ontdekken dat verzoekers vader eveneens schuld trof. In een zulke context is het niet aannemelijk dat ze de vader van verzoeker geheel met rust zouden laten.

De bestreden beslissing oordeelt vervolgens op terechte wijze dat verzoeker gebrekkige en inconsistente verklaringen aflegde omtrent zijn broers:

“Indien er echter nog twijfels zouden bestaan over de geloofwaardigheid van uw relaas – quod non-, kunnen deze ten derde resoluut van de tafel geveegd worden omwille van de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de dood van uw broer Z. en de verdwijning van uw broer W. na uw vertrek uit Afghanistan. Zo werden volgens u uw twee broers ontvoerd door de taliban, nadat de taliban naar u op zoek waren en zij u herhaaldelijk niet thuis konden aantreffen. Twee weken na de ontvoering van uw broers werd uw broer Z. dood teruggevonden. Daargelaten u hun overlijden en/of verdwijning niet wist te staven en dit aldus niets meer is dan een blote bewering, moeten omwille van volgende redenen deze verklaringen als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden:

Zo maakte u van deze noemenswaardige acties die de taliban ondernam na uw vertrek, pas voor de eerste keer melding tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dit is zeer merkwaardig gezien u in de verklaringen die u aflegde zowel aan het begin van uw verzoek om internationale bescherming, toen u nog werd beschouwd als minderjarige, als bij de DVZ, telkens aangaf dat uw broers nog in uw geboortedorp Lamatai Sulaimankhel verbleven (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling onder

'familie', verklaringen DVZ punt 17). Vooreerst dient er in het kader hiervan opgemerkt te worden dat uw twee broers ongeveer twee maanden na uw vertrek in Afghanistan in juli 2017, werden ontvoerd. U kwam dit zes maanden na uw vertrek uit Afghanistan te weten (CGVS p. 9 en 18). Dit wil zeggen dat u hiervan reeds op de hoogte was op het moment dat u uw verzoek om internationale bescherming in België indiende en u aldus, indien uw twee broers effectief werden ontvoerd en gedood door de taliban, willens en wetens naliet dit te vermelden. Geconfronteerd met deze 'nalatigheid', verklaart u dat u bij de DVZ enkel kort moest zeggen waarom u het land had verlaten, en niet wat er na uw vertrek gebeurd is (CGVS p. 18). Een dergelijke verklaring houdt geen stand, gezien u bij de DVZ werd gevraagd waarom u denkt gedood te zullen worden door de taliban bij terugkeer. Het is uiterst bizar dat de dood van uw oudste broer en de verdwijning van uw tweede oudste broer geen essentieel element zou uitmaken van de reden waarom u dit zou vrezen bij terugkeer en u dit verder meer niet zou opwerpen om deze vrees hard te maken. Bovendien dient er in het kader hiervan opnieuw gewezen te worden op het feit dat u voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat uw twee broers zich nog steeds in uw geboortedorp Lamatai Sulaimankhel bevonden. Daar u in uw verklaring voor de DVZ wel wees op het overlijden, een ongekend aantal jaren geleden, van een andere broer Z., in een auto-ongeluk, is het zeer opmerkelijk dat u op dat moment niet zou spreken van het overlijden en verdwijnen van uw twee andere broers. Dit zeker gezien dit door toedoen van de taliban zou zijn geweest. Daarbovenop zijn uw verklaringen omtrent uw overleden broer Z. en het terugvinden van zijn lichaam inconsistent. Zo stelt u dat twee weken na de verdwijning van uw twee broers het lichaam van uw broer Z. door de taliban werd teruggestuurd naar uw familie. Eens gevraagd naar meer details over het overlijden van uw broer, gaf u vervolgens aan dat zijn lichaam niet terug naar uw huis werd gebracht, maar werd teruggevonden buiten uw dorp door een aantal dorpelingen die dan vervolgen het lichaam naar uw huis brachten (CGVS p. 11, 18-19). Het is zeer opvallend dat u zichzelf dusdanig tegenspreekt."

Verzoekers verweer beperkt zich tot het stellen dat hij enkel een korte samenvatting van de feiten gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielaanvraag, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft.

Aangaande verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming merkt de bestreden beslissing terecht het volgende op:

"Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Griekenland wel reeds een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte een beslissing met betrekking tot uw verzoek in Griekenland echter niet af. Het feit dat u een beslissing in Griekenland niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming."

Verzoeker verklaart hierbij dat hij op aanraden van medereizigers verder reisde naar België en wijst erop dat een groot deel van verzoekers om internationale bescherming eerst langs een andere Europese lidstaat passeren zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad is echter van oordeel dat een dergelijke vaststelling wel degelijk gebruikt kan worden ter beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers aanspraak, gezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient. Het feit dat verzoeker de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, maar dit heeft nagelaten, vormt dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert.

Verzoekers verweer dat de meeste verzoekers doorreizen tot ze een land bereiken waar hun verzoek ernstig wordt genomen, kan hieraan geen afbreuk doen. Dat verzoeker de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming niet afwachtte versterkt de vaststelling dat verzoekers houding niet te verenigen valt met een nood aan internationale bescherming die zo spoedig mogelijk kenbaar moet worden gemaakt en beoordeeld.

Waar verzoeker betoogt dat hij het voordeel van de twijfel moet genieten, merkt de Raad op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en

informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij sinds meer dan 3 jaar in Europa verblijft en in 2017 Afghanistan heeft verlaten. In de periode sinds zijn aankomst zou verzoeker zich goed aangepast en geïntegreerd hebben in de Belgische maatschappij en heeft hij zich de Westerse normen en waarden eigen gemaakt. Zo zou verzoeker zich Westers kleden, werkt hij hier en heeft hier een sociaal netwerk bestaande uit Belgische vrienden. Hij spreekt Engels en Frans.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 3 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in België dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Waar verzoeker opmerkt dat hij Engels en Frans spreekt merkt de Raad op dat verzoeker ook nog steeds Pashtoe spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijk onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en ter terechtzitting. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijks een aanwijzing kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Het hebben van een sociaal netwerk doet evenmin vermoeden dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan. Hetzelfde kan worden gezegd voor de vaststelling dat verzoeker werkt in België. Voor het overige worden geen concrete elementen aangevoerd door verzoeker waaruit enige verwestering kan blijken.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Wat de machtsvername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale

instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen.

Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroep zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP